

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 737/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou PAICEK LEGAL s. r. o., Panská 17, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Paiček, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 6 C 189/2009 z 29. januára 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 382/2013 z 8. júla 2013, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 MCdo 11/2014 z 27. januára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2016 faxovou správou a 20. mája 2016 poštou doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou PAICEK LEGAL s. r. o., Panská 17, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Paiček,

ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 189/2009 z 29. januára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 382/2013 z 8. júla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 7 MCdo 11/2014 z 27. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 189/2009 v procesnom postavení žalobkyne, v ktorom sa domáhala proti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], určenia vlastníckeho práva k v žalobe špecifikovaným nehnuteľnostiam v katastrálnom území [REDAKOVANÉ].

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 189/2009 z 29. januára 2013 žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza, že okresný súd „*mal v konaní za preukázané, že majetok právneho predchodcu Sťažovateľky - [REDAKOVANÉ] bol po 2. svetovej vojne skonfiškovaný, a to na základe listu [REDAKOVANÉ] (matky Sťažovateľky) zo dňa 20. 07. 1948, adresovaný Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - konfiškačné oddelenie, ktorým žiadala matka Sťažovateľky vyňať majetok jej manžela - otca Sťažovateľky, spod konfiškácie, nakoľko je Slovenka, tak ako aj jej dcéra - Sťažovateľka.*

Okresný súd Bratislava IV mal tiež za preukázané, že majetok bol skonfiškovaný aj matke Sťažovateľky, a to na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie zo dňa 05. 09. 1946 na meno [REDAKOVANÉ]. Podľa názoru súdu nie je síce možné vyvodiť, že sa týka práve matky Sťažovateľky, ale nie je zrejmé, či mali v obci [REDAKOVANÉ] majetok aj iné osoby s rovnakým menom, ktorý by podliehal konfiškácii...

Súd... uvádza, že nie je možné domáhať sa ochrany vlastníckeho práva určovacou žalobou podľa ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko sa podľa názoru súdu mala Sťažovateľka domáhať ochrany podľa reštitučných predpisov.“

O odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu z 29. januára 2013 rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd poukázal na to, že v zozname poľnohospodárskych nehnuteľností v katastrálnom území ■■■■■ skonfiškovaných podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa sú uvedené aj parcely č. ■■■■■ – vinica s výmerou 1 467 m² a parcela č. ■■■■■ – vinica s výmerou 209 m². Konfiškačná komisia rozhodnutiami z 30. októbra 1946, resp. z 5. septembra 1946 rozhodla, že ■■■■■ a ■■■■■ sú osobami nemeckej národnosti a všetok ich poľnohospodársky majetok sa považuje za skonfiškovaný k 1. marcu 1945. Krajský súd v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku mal uviesť, že *„Sťažovateľka sa nemohla domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva podľa zákonov o reštitúcii (zákon č. 229/1991 Zb.), nakoľko uvedený zákon upravuje reštitúciu k majetku, ktorý prešiel na štát od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990. Konfiškácia tiež nie je uvedená medzi spôsobmi nadobudnutia vlastníctva štátom podľa uvedeného zákona. Vzhľadom na uvedené sa Sťažovateľka mohla domáhať určenia jej vlastníckeho práva v zmysle Občianskeho zákonníka.“*

Sťažovateľka uvádza, že na účely zrušenia nezákonného rozhodnutia podala generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor na základe jej podnetu podal najvyššiemu súdu mimoriadne dovolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné.

Podľa sťažovateľky nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu) spočíva v tom, že *«žaden z týchto súdov prejednávajúcich vec sa dostatočne nevysporiadal s otázkou, či vôbec došlo z hľadiska práva k platnej konfiškácii majetku právnych predchodcov Sťažovateľky...»*

Súd prvého stupňa rozhodoval na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď sám uvádza, že nie je isté, či matke Sťažovateľky bol skonfiškovaný majetok. Uvedená skutočnosť bola pritom rozhodujúca pre posúdenie nároku Sťažovateľky a dôkazné bremeno

mali v uvedenom prípade odporcovia, nakoľko oni tvrdili, že Pozemky boli skonfiškované. Konanie je tak postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď uvádza, že podkladom pre určenie, že majetok otca Sťažovateľky bol skonfiškovaný, je list matky Sťažovateľky. Uvedený list je z právneho hľadiska irelevantný, pre prechod vlastníckeho práva na základe konfiškácie sa podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. a zákona č. 90/1947 Zb. vyžaduje presne stanovené rozhodnutie - verejná listina, a to rozhodnutie konfiškačnej komisie, výmer o vlastníctve pôdy, prídelová listina, protokol o odovzdaní a prevzatí pozemkov.

Súd prvého stupňa sa taktiež nevysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré boli predložené v konaní, najmä s výpisom z matriky sobášených zo dňa 04. 11. 2012, ktorý preukazuje, že v obci [REDAKOVANÉ] žilo viacero osôb s menom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Taktiež sa nevysporiadal s listom od Pracovnej skupiny P-44 t. č. v [REDAKOVANÉ] zo dňa 23. 07. 1948, adresovanom [REDAKOVANÉ] ako odpoveď na jej list zo dňa 20. 07. 1948, v ktorom je uvedené, že rozhodnutie konfiškačnej komisie zatiaľ nedošlo, stav bol ponechaný „zatiaľ nezmenený“. [REDAKOVANÉ] (osoba, ktorá si nárokovala majetok rodičov Sťažovateľky) o parcely rodičov Sťažovateľky požiadal neoprávnene na základe chyby v pozemkovoknižných vložkách.

Súd prvého stupňa sa tiež nevysporiadal s vyjadrením Štátneho archívu v Bratislave zo dňa 14. 01. 2011, Slovenského národného archívu zo dňa 26. 01. 2011, Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 28. 02. 2011, podľa ktorých uvedené inštitúcie neevidujú listiny, ktoré by preukazovali konfiškáciu majetku rodičov Sťažovateľky.

Vyššie uvedená vada konania mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd druhého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď uvádza, že dôkazom o skutočnosti, že Pozemky boli skonfiškované, je zoznam poľnohospodárskych nehnuteľností v kat. úz. [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 10. 1958, kde sú Pozemky uvedené. Ako už bolo uvedené vyššie, právnym titulom na prechod vlastníckeho práva bolo len rozhodnutie konfiškačnej komisie, výmer o vlastníctve pôdy, prídelová listina, protokol o odovzdaní a prevzatí pozemkov. Nie je preto pravdivé tvrdenie, že je irelevantné, či v rozhodnutiach konfiškačnej komisie zo dňa 05. 09. 1946 a 30. 10. 1946 boli uvedení rodičia Sťažovateľky, alebo nie.

Súd druhého stupňa tiež uvádza, že konfiškáciu Pozemkov preukazujú aj vyššie uvedené rozhodnutia konfiškačnej komisie. Osoby uvedené v označených rozhodnutiach však nie sú rodičmi Podávateľky. Ide teda opäť o nesprávne právne posúdenie veci.».

Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie zastáva názor, že „neexistuje žiadna listina, ktorá by predstavovala právny titul konfiškácie, schopný vkladu do príslušnej evidencie nehnuteľností, a ktorá by preukazovala konfiškáciu Pozemkov právnym predchodcom Sťažovateľky.

Rozhodnutie konfiškačnej komisie zo dňa 05. 09. 1946 bolo určené [REDAKOVANÉ], narodenej neznámo kedy v [REDAKOVANÉ], bytom vo [REDAKOVANÉ]. Podľa uvedeného rozhodnutia to bola osoba nemeckej národnosti. Matka Sťažovateľky však bola Slovenka a vo [REDAKOVANÉ] nikdy nežila - bývala v [REDAKOVANÉ]. Uvedené rozhodnutie tak nebolo určené matke Sťažovateľky.

Rozhodnutie konfiškačnej komisie zo dňa 30. 10. 1946 bolo určené [REDAKOVANÉ], narodenému neznámo kedy v [REDAKOVANÉ], bytom v [REDAKOVANÉ]. Otec Sťažovateľky však žil na inej adrese v [REDAKOVANÉ]. Uvedené rozhodnutie tak nebolo určené otcovi Sťažovateľky.

Rozhodnutie konfiškačnej komisie v Bratislave zo dňa 20. 06. 1948 určovalo, koho možno považovať za zradcu a nepriateľa slovenského a českého národa a ČSR v súlade s ust. § 1 ods. 7 nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. Teda označovalo občanov inej ako nemeckej alebo maďarskej národnosti, ktorí kolaborovali s nepriateľmi štátu. Vzhľadom na to sa nevzťahovalo na občanov nemeckej a maďarskej národnosti, ktorým bolo určené iné rozhodnutie komisie (rozhodnutia z roku 1946). V predmetnom rozhodnutí sa matka Sťažovateľky [REDAKOVANÉ] nenachádzala. Nachádzal sa tam len [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pobyt neznámy, obaja inej ako nemeckej národnosti. Uvedené rozhodnutie teda nebolo určené rodičom Sťažovateľky.“.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo mimoriadne dovolanie vo veci sťažovateľky odmietnuté ako procesne neprípustné pre nevyužitie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, považuje sťažovateľka za nedostatočné a nepreskúmateľné. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že «dôvod, pre ktorý generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie, je esenciálny pre posúdenie danej veci

predovšetkým z toho hľadiska, že v zmysle (v odbornom právnom prostredí notoricky známej) ustálenej praxe a judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP.

... ak Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní poukazuje na to, že Sťažovateľka nevyužila možnosť skoršie v konaní podať dovolanie, koná Najvyšší súd Slovenskej republiky arbitrárne a doslova alibisticky ju odkazuje na použitie právneho prostriedku, v ktorom by celkom zjavne nemohla byť ani úspešná a Najvyšší súd Slovenskej republiky by takéto jej dovolanie bezpochyby odmietol. Pri dovolaní teda podľa názoru Sťažovateľky nemožno v tomto konkrétnom prejednávacom prípade hovoriť o účinne poskytnutom opravnom prostriedku a nemožno vyššie opísaným postupom zvoleným Najvyšším súdom Slovenskej republiky takpovediac „sankcionovať“ Sťažovateľku a odmietnuť mimoriadne dovolanie „len z procesných dôvodov“ - v dôsledku nevyužitia možnosti podať (hoci aj zrejme bezúčelné) dovolanie.».

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 MCdo 11/2014 zo dňa 27. 01. 2016 porušené bolo.

Základné právo Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/382/2013-286 zo dňa 08. 07. 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 6 C/189/2009-239 zo dňa 29. 01. 2013 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 MCdo 11/2014 zo dňa 27. 01. 2016 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/382/2013-286 zo dňa 08. 07. 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 6 C/189/2009-239 zo dňa 29. 01. 2013 zrušuje a vec vracia vecne a miestne príslušnému súdu na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 189/2009 z 29. januára 2013

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj sa domáhala) využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťou napáda rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 6 C 189/2009 z 29. januára 2013, ktorým okresný súd zamietol jej žalobu o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka bola oprávnená podať odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 382/2013 z 8. júla 2013

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľka mohla o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2013. Keďže sťažovateľka doručila ústavnému súdu svoju sťažnosť 17. mája 2016, je zjavné, že v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu bola sťažnosť podaná oneskorene (po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedený záver považuje za vhodné ešte poznamenať, že počítanie zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty odo dňa, kedy jej bolo doručené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté mimoriadne dovolanie nemá žiadnu právnu relevanciu, pretože v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno podnet na podanie mimoriadneho dovolania považovať za účinne poskytnutý prostriedok nápravy práv zaručených sťažovateľke čl. 127 ods. 1 ústavy, na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa osobitných predpisov (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07, III. ÚS 342/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 MCdo 11/2014 z 27. januára 2016

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Úlohou ústavného súdu je posúdiť ústavnú udržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu záruk obsiahnutých v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, keďže najvyšší súd sa nezaoberal zákonnými podmienkami prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Nesúhlasí s kľúčovým právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom uznesení, podľa ktorého každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní je spôsobilé otvoriť priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov postupu vo veci konajúceho všeobecného súdu.

Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo mimoriadne dovolanie smerujúce proti napadnutému rozsudku krajského súdu (výrok I) odmietnuté ako procesne neprípustné v súlade s v tom čase platným a účinným § 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na podklade zistenia, že sťažovateľka nevyužila možnosť podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

V súvislosti s otázkou posúdenia prípustnosti mimoriadneho dovolania ústavný súd zdôrazňuje, že ide primárne o otázku zákonnosti, pričom jej riešenie nemôže samo osebe viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (m. m. IV. ÚS 35/02).

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v rámci ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgiadis v. Grécko*, rozsudok z 29. 5. 1997, sťažnosť č. 21522/93, bod 42).

V napadnutom uznesení najvyšší súd poukázal na zjednocujúce stanovisko ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 3/2015, podľa ktorého „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“.

V nadväznosti na citované stanovisko najvyšší súd v prerokúvanej veci zdôraznil, že *«vyššie uvedené naznačuje, ako tieto súdne orgány (ESLP a ústavný súd), oprávnené za splnenia určitých predpokladov zrušiť aj rozhodnutie najvyššieho súdu, budú rozhodovať v skutkovo a právne podobných veciach, v ktorých generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie napriek tomu, že mimoriadnemu dovolaniu nepredchádzalo využitie všetkých dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov účastníkom, ktorý podal podnet na mimoriadne dovolanie...»*

Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať ktorý účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý

podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku nie je významný. Právomoc vyhodnotiť, či boli využité všetky dostupné opravné prostriedky, náleží ex officio súdu, ktorý rozhoduje o tomto opravnom prostriedku.

Prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok stanovením jednak určitých objektívnych znakov rozhodnutia [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], jednak objektívnym zadefinovaním závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p.. Vzhľadom na to, že na procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať ex lege (vid' § 242 ods. 1 O. s. p.) vždy - teda bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v dovolaní namietané, je opodstatnený záver, že v zásade každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou exekučného konania - vid' § 237 ods. 2 O. s. p.) otvára priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov procesného postupu súdu, ktorý vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie a tým zároveň dáva určité vyhliadky na úspech dovolateľa v konaní o dovolaní. Každé dovolanie je teda v tomto zmysle potenciálne spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci.

Postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ zdôrazňujúcej procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyúsťiaca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané Občianskym súdnym poriadkom v ustanoveniach § 243e až § 243j O. s. p. Aj ústavný súd už dávnejšie konštatoval, že „ak účastník konania mohol podať dovolanie a neurobil tento procesný úkon, nemá už žiadnu možnosť dosiahnuť podnetom podanie mimoriadneho dovolania“ (vid' PL. ÚS 57/99).

V danom prípade prebehlo štandardné dvojstupňové konanie, v ktorom mala navrhovateľka možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sama náležite chránila svoje práva a konala dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretne. Navrhovateľka nepodala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. júla 2013 sp. zn. 6 Co 382/2013.

V zmysle vyššie uvedeného výkladu najvyššieho súdu to znamená, že sama nevyužila dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Vzhľadom na pasivitu samotnej navrhovateľky pri včasnej ochrane jej práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného navrhovateľkou.».

Na podklade zistenia, podľa ktorého sťažovateľka v prerokúvanej veci dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nepodala, najvyšší súd napadnutým uznesením mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora odmietol ako procesne neprípustné.

Zo sťažnosti zjavne vyplýva nesúhlas sťažovateľky so záverom najvyššieho súdu prezentovaným v napadnutom uznesení, naopak sťažovateľka tvrdí, že podmienky na meritórne preskúmanie mimoriadneho dovolania boli dané. Z tohto postoja možno zároveň vyvodiť jej nesúhlas s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého je podmienkou procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom (predchádzajúce) aktívne využitie mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania zo strany nespokojného účastníka konania.

V judikatúre ústavného súdu sa ustálil právny názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy

pochybení vytykaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

Reštriktívne posudzovanie mimoriadneho dovolania súvisí s princípom právnej istoty, ktorý je integrálnou súčasťou generálneho princípu právneho štátu. Zákonným naplnením princípu právneho štátu v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosť a nezmeniteľnosť. Rovnako reštriktívny prístup k mimoriadnemu dovolaniu súvisí aj s princípom rovnosti, keďže intervenciou tretej osoby (generálneho prokurátora) sa *prima facie* narúša právna istota druhého účastníka spoliehajúceho sa na záväzné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie. S princípom rovnosti a bezrozpornosti právneho poriadku súvisí aj okolnosť, že v prípadoch dovolania podaného účastníkom konania je za dôvod neprípustnosti považovaný tiež finančný cenús („čo je v hre“) vyjadrený v § 238 ods. 5 OSP, kým v prípade mimoriadneho dovolania podávaného generálnym prokurátorom takýto finančný cenús explicitne z právnej úpravy nevyplýva (I. ÚS 117/2016).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že aj z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) možno vyvodit' jeho kritický postoj k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého uplatnenie závisí od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k jeho podaniu, alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší (môže zrušiť) právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je však prípustné zasiahnuť do právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu nastolenej právnej istoty len vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, resp. ak sú „prítomné“ mimoriadne okolnosti posudzovaného prípadu. Podľa judikatúry ESLP však za takúto vadu (exces) nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu *res iudicata*, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je určené zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu,

aby dosiahla znovuotvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by *de facto* mal charakter odvolania. Zrušené môžu byť po tejto línii rozhodnutia iba na účely nápravy fundamentálnych chýb (pozri Ryabykh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99, bod 52). V tejto súvislosti tiež ESLP už judikoval, že nesúhlas s právnym posúdením prípadu odvolacím súdom nie je sám osebe mimoriadnou okolnosťou odôvodňujúcou zrušenie právoplatného rozhodnutia (pozri Kot proti Rusku z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 20887/03, bod 29).

Judikatúra ústavného súdu i všeobecných súdov k otázke prípustnosti mimoriadneho dovolania podávaného generálnym prokurátorom sa plynutím času menila (aj pod vplyvom judikatúry ESLP) a premietla sa do tendencie prehľbovania reštriktívneho prístupu súdnych orgánov k oprávneniu generálneho prokurátora podávať mimoriadne dovolanie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane potvrdil, že pripúšťa určité zásahy do konečných súdnych rozhodnutí ako výnimku zo zásady právnej istoty a zo zásady *res judicata*, ak je takýto zásah odôvodnený potrebou nápravy extrémnej chyby.

Mimoriadny prieskum sa nesmie uplatňovať ako zastreté odvolanie (*appeal in disguise*) a samotná možnosť existencie dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom na opätovné posúdenie veci. Odkloniť sa od tohto princípu je možné iba tam, kde je to nevyhnutné z dôvodu okolností podstatného a závažného významu (Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02, bod 33).

Európsky súd pre ľudské práva vo veci Bulgakova proti Rusku (rozsudok z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 69524/01, bod 34) uviedol: «... Dohovor zásadne umožňuje „znovuotvorenie“ právoplatne rozhodnutých konaní v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti. Akokoľvek preskúmanie rozhodnutia by sa malo uplatniť pre účely nápravy hrubých (veľkých) pochybení súdu... a nie iba ako inštitút predstavujúci vo svojej podstate odvolanie.» Aj rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (DRAFT-OVA, a. s., PSMA, s. r. o., a COMPCAR, s. r. o.) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí,

ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania (I. ÚS 117/2016).

Ústavný súd prijal 18. marca 2015 pod sp. zn. PLz. ÚS 3/2015 zjednocujúce stanovisko, ktorého právna veta znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

Následne aj najvyšší súd (jeho občianskoprávne a obchodnoprávne kolégium) prijal 20. októbra 2015 zjednocujúce stanovisko publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 94/2015, podľa ktorého *„Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“*

Kľúčový dôvod uvádzaný v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu, na základe ktorého bolo vo veci sťažovateľky odmietnuté mimoriadne dovolanie podané generálnym prokurátorom, spočíva v tom, že sťažovateľka predtým, ako v jej veci generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie, sama mohla a mala podať mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) podľa § 236 a nasl. OSP, ktorý mala k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v jej veci. Keďže tak neurobila, ani podľa názoru ústavného súdu nebola naplnená dikcia procesného predpisu *„a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami“* (§ 243e ods. 1 in fine OSP).

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu odôvodnené závermi obsiahnutými v stanovisku dovolacieho súdu možno v posudzovanom prípade považovať pre účely procesného rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom za primerane odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí objasnil sťažovateľke prijaté stanovisko, ktoré vychádza z názoru, že postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním a uvedenú možnosť nevyužil, aj keď také opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči všeobecne rešpektovanej zásade „*vigilantibus iura scripta sunt*“. V prípade pasivity účastníka konania pri takejto ochrane svojich práv je neskoršia aktivita generálneho prokurátora vyúsťujúca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané v § 243e až § 243j OSP.

Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podstatne pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd svoje rozhodnutie o odmietnutí mimoriadneho opravného prostriedku náležite odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 OSP, čím zodpovedal právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala, preto jeho závery nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Skutočnosť, že sa najvyšší súd odchýlil od predstáv a očakávaní sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne napr. II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08).

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu (pozri nález sp. zn. III. ÚS 357/2013 z 2. júla 2014 a uznesenia sp. zn. III. ÚS 104/2016 z 24. februára 2016 a sp. zn.

I. ÚS 117/2016 zo 17. februára 2016) nemožno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za také, ktoré by porušovalo sťažovateľkou označené základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd akceptuje (v zmysle svojej ustálenej judikatúry) ako súladné s dikciou a duchom základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolania podané z iných než zmätočných dôvodov [vrátane v okolnostiach prerokúvaného prípadu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 243f ods. 1 písm. c) OSP] z toho dôvodu, že sťažovateľka ako účastník konania, v prospech ktorého bolo mimoriadne dovolanie podané, nevyčerpala dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Z uvedeného dôvodu je námietka sťažovateľky, podľa ktorej je pre riešenie právnej otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania s ohľadom na podmienku vyčerpania všetkých opravných prostriedkov podstatné skúmanie faktickej prípustnosti dovolania, irelevantná (pozri aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 3/2016 z 9. novembra 2016 o zjednotení odchýlnych právnych názorov senátov ústavného súdu).

Už len pre úplnosť ústavný súd zdôrazňuje, že účelom prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov je zabezpečenie ich jednotného výkladu a používania, a tým aj faktické rešpektovanie konštantnej judikatúry všeobecnými súdmi s prihliadnutím na princíp právnej istoty zaručený v čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý sa premieta aj do obsahu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). Vzhľadom na uvedené je taktiež námietka sťažovateľky opierajúca sa o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 13/2014 z 29. októbra 2015, podľa ktorej *«ani od generálneho prokurátora SR ako prostredníka jedného z účastníkov konania na mimoriadne opravné konanie, nemožno očakávať, aby v prípade reálneho využitia svojho mimoriadneho oprávnenia v „tolerantnom právnom prostredí“, mohol odhadovať budúci názorový vývoj Ústavného a najvyššieho súdu SR v otázke výkladu jeho zákonných predpokladov»*, irelevantná. Princíp právnej istoty totiž zaväzoval najvyšší súd vo veci podaného mimoriadneho dovolania konať a v súlade s už v čase vydania napadnutého uznesenia publikovaným stanoviskom ho aj fakticky rešpektovať.

Ústavný súd nezistil medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru príčinnú súvislosť, a preto predloženú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017